

ROZHODNUTÍ

Nejvyšší správní soud jako soud kárný rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a členů JUDr. Zbyňka Poledny, Mgr. Davida Chaloupky, Mgr. Jaroslava Kocince, JUDr. Gabriely Vilímkové a Mgr. Barbory Kubíkové v právní věci kárného žalobce: **ministr spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, proti kárně obviněnému: **Mgr. A. B., soudní exekutor** Exekutorský úřad Mladá Boleslav, Palackého 267, Mladá Boleslav, o návrhu na zahájení kárného řízení o kárné odpovědnosti soudního exekutora ze dne 2. 6. 2017, č. j. MSP-14/2016-OED-KEU/24,

t a k t o :

podle § 19 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů

Mgr. A. B., soudní exekutor
Exekutorský úřad Mladá Boleslav
se sídlem Palackého 267, Mladá Boleslav

j e v i n e n, že

I.

- jako soudní exekutor neposkytl dohledovému orgánu součinnost při výkonu státního dohledu, konkrétně při kontrole úřadu, kdy neposkytl písemné vyjádření a nepředložil požadované listiny, ačkoli o to byl Ministerstvem spravedlnosti požádán, a to dopisem ze dne 30. 3. 2016, č. j. MSP-14/2016-OED-KEU/13,
- jako soudní exekutor neposkytl dohledovému orgánu součinnost při výkonu státního dohledu, konkrétně při kontrole úřadu, kdy neposkytl písemné vyjádření a nepředložil požadované listiny, ačkoli o to byl Ministerstvem spravedlnosti požádán dopisem ze dne 11. 5. 2016, č. j. MSP-14/2016-OED-KEU/16, poté sám požádal o prodloužení lhůty přípisem odeslaným dne 26. 5. 2016 a po urgenci Ministerstva spravedlnosti ze dne 14. 6. 2016, č. j. MSP-14/2016-OED-KEU/18 se ve stanovené lhůtě opět nevyjádřil,

tedy

porušil ustanovení § 7 odst. 4 písm. a) a b) exekučního řádu,

čímž spáchal

kárný delikt podle ustanovení § 116 odst. 2 písm. a) zákona č. 120/2001 Sb., exekuční řád,

II.

- jako soudní exekutor pověřený provedením exekuce sp. zn. 172 EX 413/14 nedodržel lhůtu 15 dní k oznámení realizace vyklizení, když dne 5. 11. 2014 teprve vyhotovil oznámení o termínu vyklizení, který stanovil na den 20. 11. 2014, přičemž toto oznámení mohlo být doručeno povinnému nejdříve až dne 11. 11. 2014,

tedy

porušil povinnost stanovenou mu ustanovením § 340 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb. občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů,

čímž spáchal

kárný delikt podle ustanovení § 116 odst. 2 písm. a), b) exekučního řádu,

III.

- jako soudní exekutor v řízení vedeném pod sp. zn. 172 EX 302/15 vydal dne 9. 9. 2015 exekuční příkaz, kterým rozhodl o provedení exekuce srážkami ze mzdy manžela povinného,

tedy

porušil ustanovení § 42 odst. 4 a § 46 odst. 1 exekučního řádu,

čímž spáchal

kárný delikt podle ustanovení § 116 odst. 2 písm. a), b) exekučního řádu.

IV.

Za uvedené skutky se mu podle ustanovení § 116 odst. 6 písm. c) exekučního řádu ukládá kárné opatření

pokuta ve výši 10.000 Kč.

Tato pokuta je splatná ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí na účet Nejvyššího správního soudu jako soudu kárného č. 3762-46127621/0710, variabilní symbol: **15012017**.

O d ů v o d n ě n í

[1] Kárný žalobce uvedl, že dne 4. 3. 2016 provedl kontrolu úřadu kárně obviněného. V návaznosti na kontrolní zjištění vyzval soudního exekutora dopisem ze dne 30. 3. 2016, č. j. MSP – 14/2016-OED-KEU/13 k vyjádření ke kontrolním zjištěním. Tato lhůta uplynula dne 13. 4. 2016, kárně obviněný však vyjádření ve lhůtě nezaslal. Svou povinnost splnil kárně obviněný až na základě opakované výzvy ze dne 19. 4. 2016. Součinnost splnil v poslední den lhůty, která skončila dne 27. 4. 2016. Kárný žalobce zdůraznil, že kárně obviněný e-mail s vyjádřením odeslal v tento den v čase 23:58. Následně byl kárně obviněný požádán dopisem Ministerstva spravedlnosti ze dne 11. 5. 2016 o doplnění vyjádření ke kontrolním zjištěním. Lhůta k vyjádření uplynula dne 25. 5. 2016, až dne 27. 5. 2016 však dohledový orgán obdržel žádost kárně obviněného o prodloužení lhůty do 1. 6. 2016. Kárně obviněný přesto žádné vyjádření nezaslal, dopisem ze dne 14. 6. 2016 byl proto opětovně urgován o zaslání vyjádření. K tomu mu

pokračování

byla stanovena lhůta 5 dnů, která uplynula dne 21. 6. 2016, avšak ani v této lhůtě vyjádření kárně obviněného nebylo doručeno.

[2] Kárný žalobce dále uvedl, že kárně obviněný dne 29. 7. 2016 v čase 23:59 podal námítky proti protokolu z kontroly. Lhůta k podání námitek přitom uplynula již dne 27. 7. 2016. V rámci těchto námitek se nicméně kárně obviněný vyjádřil i k neposkytování součinnosti dohledovému orgánu. To odůvodnil nemocí v uvedeném období a potřebou péče o tříletého syna s tím, že chod úřadu proto omezil na nejvíce nezbytné věci, ve kterých byl nezastupitelný.

[3] Kárný žalobce tuto omluvu neakceptoval. Má totiž za to, že at' už přímo kárně obviněný nebo některý z jeho zaměstnanců mohl tyto důvody včas ozřejmit kárnému žalobci, což však neučinil. Dále poukázal na to, že kárně obviněný svá tvrzení doložil rozhodnutím o pracovní neschopnosti s počátkem od 1. 7. 2016, to však nemohlo odůvodnit nečinnost kárně obviněného v období od 30. 3. 2016 až do 21. 6. 2016.

[4] Kárný žalobce shrnul, že možnost získat komplexní informace o postupech kárně obviněného jsou omezené a nelze akceptovat snahu exekutora o znemožnění výkonu státního dohledu. Snadno takto může nastat stav, kdy si soudní exekutor vyhodnotí, že místo případné sankce za pochybení je pro něj výhodné vůbec neposkytnout součinnost dohledovému orgánu. Kárný žalobce poukázal na to, že kárně obviněnému bylo již dříve takové jednání vytknuto, avšak uložené opatření nemělo na kárně obviněného patřičný dopad.

[5] U skutku ad 2) kárný žalobce shrnul, že vyrozumění o termínu provedení exekuce vyklizením bytu bylo vydáno dne 5. 11. 2014, termín vyklizení byl nařízen na den 20. 11. 2014. Zásilka s oznámením o vyklizení byla připravena k vyzvednutí dne 11. 11. 2014, povinný si písemnost v úložní době nevyzvedl, ta byla dne 24. 11. 2014 vhozena do schránky. Povinný tedy o vyklizení ve lhůtě podle ustanovení § 340 odst. 2 občanského soudního řádu vyrozuměn nebyl.

[6] Kárný žalobce poté shrnul, že pokud kárně obviněný teprve 15 dní předem vyhotovil přípis oznamující vyklizení a ten se dostal to sféry povinného až dne 11. 11. 2014, nebyla povinnému poskytnuta ani 10 denní úložní doba k vyzvednutí zásilky, natož lhůta 15 dní k dobrovolnému vyklizení.

[7] Ke skutku ad 3) kárný žalobce uvedl, že kárně obviněný exekučním příkazem ze dne 9. 9. 2015, č. j. 172 EX 302/15 - 12 nařídil provedení exekuce srážkami ze mzdy manžela povinného. To přesto, že po nabytí účinnosti zákona č. 139/2015 Sb. lze podle ustanovení § 42 odst. 4 exekučního řádu s účinností od 1. 7. 2015 vést exekuci ve věci vydobytí dluhu, který patří do společného jmění manželů nebo dluhu povinného, pro který lze vydat exekuční příkaz na majetek ve společném jmění manželů, pouze příkázáním pohledávky z účtu manžela povinného u peněžního ústavu.

[8] Kárnému žalobci k tomu kárně obviněný sdělil, že tento exekuční příkaz vydal z toho důvodu, že administrativní pracovnice neměla osvojení novelizovanou či jinak judikovanou úpravu postihu mzdy manžela povinného. S odkazem na závěry formulované v rozhodnutí kárného soudu ze dne 22. 3. 2012, č. j. 13 Kseo 1/2011 – 109 je kárný žalobce toho názoru, že takové vysvětlení nelze považovat za přijatelné. Je toho názoru, že pokud zaměstnanci kárně obviněného ani 2 měsíce po účinnosti tohoto zákona nebyli proškoleni k zásadním změnám zákona, jedná se o závažné systémové a manažerské pochybení soudního exekutora. Podotkl, že předmětný příkaz byl vydán přímo kárně obviněným, nikoliv jeho zaměstnancem. Závažnost

jednání je podle kárného žalobce dána tím, že byl postižen majetek manžela povinného, přestože zákon takové postižení vylučuje.

[9] Kárně obviněný ve vyjádření ke skutku ad 1) uznal své pochybení. Uvedl, že se k vytykáným nedostatkům vyjádřil přípisem ze dne 29. 7. 2016, byť tak učinil opožděně a dohledovému orgánu se omluvil za neposkytnutí součinnosti, kdy uvedl rovněž důvody, které k jeho pochybení vedly. Nesouhlasí s tvrzením, že by úmyslně neposkytl součinnost dohledovému orgánu nebo že by snad kalkuloval s nižší sankcí za neposkytnutí součinnosti oproti sankci za potenciální pochybení; poukázal na to, že bod 4, ke kterému se měl kárnému žalobci vyjádřit, je ostatně projednáván jako skutek 3 kárné žaloby. Podotkl, že v uvedeném období měl složitou osobní a rodinnou situaci. Uvedl, že dne 8. 8. 2016 se mu narodila dcera A., což dokládá její rodným listem. V předmětném období od března 2016 do října 2016 poté prováděl rozsáhlou rekonstrukci domu na adrese X, což je bydliště jeho a jeho rodiny. Tyto okolnosti neposkytnutí včasné součinnosti by dle jeho názoru měly být zohledněny při ukládání kárného opatření.

[10] U skutku ad 2) kárně obviněný namítl, že jeho jednání nelze kvalifikovat jako závažný kárný delikt dle ustanovení § 116 odst. 3 písm. a) exekučního řádu. Podle jeho názoru nedošlo k pochybení v rozporu s citovaným ustanovením § 340 odst. 2 o. s. ř., neboť tento zákon hovoří o tom, že soud povinného „vyrozumí“ o vyklizení, nikoli o tom, že mu doručí vyrozumění nejméně 15 dní předem. Pokud by bylo třeba, aby oznámení o termínu vyklizení bylo doručeno povinnému nejméně 15 dnů předem, byl by podle jeho názoru v zákoně jistě uveden termín „doručí“. I pokud je však právní názor kárně obviněného nesprávný, nemůže jít o kárný delikt podle ustanovení § 116 odst. 3 písm. a) exekučního řádu. O závažný kárný delikt by se dle názoru kárně obviněného jednalo např. v případě, že by povinnému nezaslal vyrozumění o vyklizení vůbec. Také poukázal na to, že vyrozumění o vyklizení není prvním dokumentem, který soudní exekutor ve věci vyklizení povinnému zasílá a povinný má proto mnohem delší čas na přípravu vyklizení, není tedy závislý pouze na vyrozumění o termínu vyklizení. Shrnul, že povinnému byla dne 30. 9. 2014 spolu s exekučním titulem doručena výzva dle § 46 odst. 6 exekučního řádu ze dne 11. 9. 2014. Povinný tedy mohl očekávat, že pokud nesplní uloženou povinnost ani v 30-ti denní lhůtě, bude provedeno vyklizení soudním exekutorem. Povinný se po vyklizení dostavil na adresu vyklizovaného objektu, byl mu předán protokol o vyklizení, kterým byl vyrozuměn o uložení věcí do úschovy, kdy tyto mu byly v určeném termínu předány. Dle názoru soudního exekutora nebyla povinnému případným nedodržením lhůty o vyrozumění povinného způsobena žádná škoda. Soudní exekutor nicméně vzal na zřetel odlišné stanovisko dohledového orgánu uvedené v protokolu z kontroly ze dne 11. 7. 2016 a v dalších exekučních řízeních již zasílá vyrozumění s delším časovým předstihem, aby se vyrozumění dostalo do dispozice povinného minimálně 15 dní před stanoveným datem vyklizení.

[11] Ke skutku ad 3) kárně obviněný uvedl, že k vydání exekučního příkazu č. j. 172 Ex 302/15 - 12 dne 9. 9. 2015 došlo z důvodu, že administrativní pracovnice, která připravovala podklady pro vydání uvedeného exekučního příkazu, neměla ještě dostatečně osvojenou opakovaně novelizovanou či jinak judikovanou úpravu postižení mzdy manžela povinného. Soudní exekutor dále uvádí, že uvedený exekuční příkaz byl usnesením soudního exekutora č. j. 172 Ex 302/15 - 18 ze dne 21. 9. 2015 zrušen. Na základě zrušeného exekučního příkazu nebyla manželce povinného sražena žádná mzda a škoda mu tedy nevznikla. Je toho názoru, že jeho jednání by mělo být kvalifikováno jako kárný delikt podle § 116 odst. 2 písm. a) exekučního řádu.

[12] Závěrem kárně obviněný uvedl, že již samotné projednání návrhu na zahájení kárného řízení před Nejvyšším správním soudem je pro něj výrazným trestem. Navrhl, aby senát kárného

pokračování

soudu při rozhodování o kárném opatření vzal v potaz, že nebyl dosud pro kárný delikt projednáván a aby mu bylo uloženo kárné opatření ve formě pokuty ve výši 60.000 Kč, která je pro něj s ohledem na jeho příjmy trestem dostatečným, který plní jak represivní, tak i výchovnou funkci.

[13] Ústní jednání ve věci se konalo dne 26. 6. 2018 za účasti kárně obviněného a zástupce kárného žalobce.

[14] Skutkový stav ve všech případech nebyl vůbec sporný, kárně obviněný navíc svá pochybení i sám uznal. Liší se však názor procesních stran na právní kvalifikaci (zejména na závažnost) jednání kárně obviněného.

[15] U skutku ad 1) je tedy nesporné, že kárný žalobce vyzval kárně obviněného k součinnosti a ten byl při jejím plnění v prodlení. Součinnost plnil opožděně a neúplně, k doplnění vyjádření musel být ještě opakovaně vyzván a i tak ve výsledku svou povinnost ani nesplnil, neboť své vyjádření přes opakovanou urgenci kárnému žalobci nepředložil. Je tedy zřejmé, že kárně obviněný v rozporu s obecnou povinností uloženou mu podle ustanovení § 7 odst. 4 písm. exekučního řádu požadovanou součinnost kárnému žalobci jakožto orgánu dohledu neposkytl.

[16] Kárný soud přisvědčil kárnému žalobci v tom, že kárně obviněného z nesplnění součinnosti nevyvinily okolnosti vycházející ze složitější osobní a pracovní situace v daném období. Jistě obecně lze pochopit osobní obtíže a následkem toho i ztíženou možnost kárně obviněného průběžně plnit jednotlivé úkoly, které u něj mohly z již uvedených důvodů nastat. Nijak však nebylo prokázáno, že by překážky na straně kárně obviněného nastaly v takovém rozsahu, že by mu zcela znemožnily vykonávat činnost alespoň ve standardním rozsahu. Pominout nelze ani to, že na důvody svého prodlení kárně obviněný poukázal až v námitkách ke kontrole dne 29. 7. 2016 tj. nejen po konci posledně stanovené lhůty k vyjádření (ta skončila dne 21. 6. 2016) ale také po uplynutí lhůty k podání námitek proti kontrolnímu protokolu. Nejen, že uváděné důvody pro neposkytnutí požadované součinnosti takto nepůsobí věrohodně, ale i okamžik jejich vznesení svědčí o tom, kárně obviněný k plnění součinnosti nepřístupoval pohotově. Kárně obviněný je soudní exekutor, který v oblasti exekucí vystupuje v roli soudu. V každém okamžiku své činnosti je ze zákona povinen dodržovat celý soubor povinností a postupovat bez zbytečných průtahů. Poskytování součinnosti orgánu dohledu v návaznosti na kontrolu, kterou u něj kárný žalobce provedl, lze pak bezesporu zařadit k těm významnějším povinnostem, které byl povinen v daném období splnit. Součinnost s kárným žalobcem navíc byla i v zájmu kárně obviněného, neboť ten měl takto příležitost korigovat jeho kontrolní zjištění. Pokud přes to všechno kárně obviněný svoji součinnost neplnil, porušil tuto povinnost podle názoru kárného soudu minimálně v nepřímém úmyslu.

[17] Kárný žalobce vhodně poukázal na to, že kárný soud ve své judikatuře už dříve vyložil, že neplnění součinnosti soudním exekutorem je kárný delikt, jenž podle okolností může nabýt dokonce intenzity vysoké závažnosti (srov. např. rozhodnutí kárného soudu ze dne 3. 3. 2015, č. j. 14 Kse 6/2014 – 376, kde kárně obviněný dohledovému orgánu zcela znemožnil výkon jeho činnosti). Oproti tomu je však třeba také odlišit situaci, kdy sice soudní exekutor vůči dohledovému orgánu povinnost součinnosti neplní, avšak na průběh dohledu toto neplnění nemá zásadní vliv (např. v rozhodnutí ze dne 17. 4. 2018, č. j. 15 Kse 5/2016 - 139 takovou situaci hodnotil kárný soud jako vhodnou k uložení výtky podle ustanovení § 7a odst. 1 exekučního řádu).

[18] Závažnost jednání kárně obviněného v projednávané věci proto hodnotil kárný soud s ohledem na způsobený následek neposkytnutí součinnosti, tj. s ohledem na závažnost ztíženého

plnění dohledu. Je zřejmé, že kárně obviněný oddalováním termínu ke konečnému vyjádření ke kontrolním zjištěním především prodloužil vedení a řádné ukončení kontroly. Teprve po vyjádření kárně obviněného totiž kárný žalobce vyhotovil kontrolní protokol. To se stalo až dne 11. 7. 2016, tj. 4 měsíce po kontrole provedené dne 4. 3. 2016. Proti kontrolnímu protokolu poté podal kárně obviněný námitky, které byly 4. 8. 2016 zamítnuty jako opožděné. Neposkytováním součinnosti se však průběh dohledu sice prodloužil, avšak podle názoru kárného soudu jej kárně obviněný zásadně neztížil. Kárný žalobce totiž kontrolní zjištění učinil sám již při kontrole a výsledný protokol o kontrole byl jen doplněn o postoj kárně obviněného ke zjištěným pochybením. Uvedené prodlevy při plnění součinnosti tak na činnost kárného žalobce při plnění dohledu nad kárně obviněným neměly natolik zásadní vliv, aby tento dohled např. zcela znemožnily.

[19] Vycházejí z uvedeného, neztotožnil se proto kárný soud s kárným žalobcem v otázce hodnocení závažnosti jednání kárně obviněného. To hodnotil kárný soud u skutku ad 1) jako kárný delikt podle ustanovení § 116 odst. 2 písm. a) exekučního řádu.

[20] U skutku ad 2) kárný žalobce klade kárně obviněnému za vinu porušení povinnosti podle ustanovení § 340 odst. 2 o. s. ř., podle něhož platí, že soud vyrozumí povinného nejméně 15 dnů předem, kdy bude vyklizení provedeno. Vyrozumí o tom rovněž oprávněného a příslušný orgán obce.

[21] Účelem ustanovení § 340 odst. 2 o. s. ř. je nepochybně uvědomit povinného o termínu exekuce v dostatečném předstihu, aby ten tuto nemovitost vyklidil dobrovolně. V poskytnutí této šance ke splnění povinnosti dobrovolně je podle názoru kárného soudu obecně sledováno mimo jiné i snižování nákladů exekuce a ochrana práv soukromí a vlastnického práva povinného, do nichž je jinak nuceným výkonem nepochybně (byť oprávněně) zasazeno. Je proto třeba odmítnout takový výklad ustanovení § 340 odst. 2 o. s. ř., podle něhož by mohlo stačit, aby s dostatečným předstihem před termínem vyklizení bylo vyrozumění pouze vůči povinnému vypraveno, aniž by povinnému bylo s potřebným předstihem 15 dní toto vyrozumění také doručeno.

[22] V projednávané věci je nesporné, že už samotné vyrozumění o vyklizení bytu nebylo s dostatečným předstihem vypraveno, neboť vyrozumění bylo vydáno dne 5. 11. 2014 (u držitele poštovní licence byla zásilka uložena dne 11. 11. 2014) a termín vyklizení byl určen na den 20. 11. 2014. Je zřejmé, že tím spíše nemohlo být ve lhůtě 15 dní před termínem vyklizení toto vyrozumění ani doručeno. Takto kárně obviněný tedy postupoval v rozporu s povinností, která pro něj vyplývala z ustanovení § 340 odst. 2 o. s. ř.

[23] Kárný soud je taktéž toho názoru, že pokud kárně obviněný porušil takto jasně stanovenou zákonnou povinnost, minimálně u dohledového orgánu vznikla i pochybnost o tom, zda řádně plní své povinnosti při výkonu exekuční činnosti. Uvedeným jednáním současně tedy kárně obviněný současně ohrozil důvěru v odborný a spravedlivý výkon exekuční činnosti v rozporu s povinností § 2 odst. 2 exekučního řádu.

[24] Kárný soud je dále toho názoru, že škodlivého jednání se dopustil kárně obviněný zaviněně ve formě vědomé nedbalosti, neboť věděl, že svým jednáním tuto povinnost poruší a tím i ohrozí důvěru v odborný a spravedlivý výkon exekuční činnosti, ale bez přiměřených důvodů však spoléhal na to, že žádný škodlivý následek tohoto porušení nenastane.

[25] Kárný soud se nicméně neztotožnil s kárným žalobcem v otázce hodnocení závažnosti jednání kárně obviněného. Na jednu stranu je sice nepochybné, že porušením povinnosti podle

pokračování

ustanovení § 340 odst. 2 o. s. ř. bylo zasaženo do práva povinného splnit ukládanou povinnost dobrovolně. Na straně druhé zohlednil kárný soud také to, že výkon rozhodnutí pro povinného překvapivý nebyl. Ten si vedené exekuce byl vědom, v této věci součinnost kárně obviněnému neposkytoval a lze tedy důvodně předpokládat, že i kdyby byl o vyklizení vyrozuměn s dostatečným předstihem, nemovitost by dobrovolně nevyklidil. K exekuci by proto stejně bylo nezbytné přistoupit, ostatně poté fakticky nešlo ani o rozsáhlé vyklizení nemovitosti a o závažný zásah do soukromí a vlastnického práva povinného. Kárný soud je proto toho názoru, že pozdní vypravení vyrozumění o termínu vyklizení na osud samotné exekuce vyklizení vliv neměl. Za těchto okolností proto kárný soud nehodnotí škodlivé jednání soudního exekutora jako závažné. Podle názoru kárného soudu se kárně obviněný dopustil kárného deliktu podle ustanovení § 116 odst. 2 písm. a) a b) exekučního řádu.

[26] Ani u skutku ad 3) není sporný skutkový stav. Kárně obviněný exekuční příkaz na srážky ze mzdy manžela povinného pod sp. zn. 172 EX 302/15 vydal dne 9. 9. 2015, tj. přibližně dva měsíce poté, co dne 1. 7. 2015 nabyl účinnosti zákon č. 139/2015 Sb., který zásadně změnil ustanovení § 42 exekučního řádu. Nově tak podle ustanovení § 42 odst. 4 exekučního řádu platí, že jde-li o vydobytí dluhu, který patří do společného jmění manželů, nebo dluhu povinného, pro který lze vydat exekuční příkaz na majetek ve společném jmění manželů, lze vést exekuci pouze příkázáním pohledávky z účtu manžela povinného u peněžního ústavu. Touto novelou oproti předchozí právní úpravě v případě vydobývání dluhu došlo k výraznému zúžení způsobů exekuce na majetek manžela povinného.

[27] Přestože tedy nová právní úprava byla již účinná, v rozporu s tím kárně obviněný vydal exekuční příkaz, kterým postihl srážkami mzdu manžela povinného. Kárný soud se přitom neztotožnil s obhajobou kárně obviněného, že se tak stalo vinou jeho zaměstnankyně. Kárný soud již k rozhodnutí ze dne 22. 3. 2011, č. j. 13 Kse 1/2011 - 109 formuloval právní názor, že „*soudní exekutor je objektivně odpovědný za fungování celého svého úřadu. Jedná se totiž o monokraticky koncipované orgány veřejné moci, kde je odpovědností exekutora, koho zaměstnává, jakým způsobem si tyto pracovníky vybírá, jak je školí a organizuje jejich práci.*“ Uvedené v případě činnosti kárně obviněného platí tím spíše, že před kárným soudem k tomu sám uvedl, že jeho úřad je menší a kromě něj disponuje již jen administrativním personálem. Má-li proto kárně obviněný v takto koncipovaném úřadu vykonávat řádně funkci soudního exekutora, je tím spíše na místě požadavek na pozornost a obezřetnost nad veškerou činností jeho úřadu. Kárný soud proto uvedené pochybení při vydání exekučního příkazu zcela přičetl kárně obviněnému.

[28] Je taktéž zřejmé, že pokud kárně obviněný porušil jasně stanovená zákonná pravidla, vznikla zde pochybnost o tom, zda řádně plní své povinnosti při výkonu exekuční činnosti. Tato pochybnost zde vznikla z pohledu dohledového orgánu. Uvedeným jednáním současně tedy kárně obviněný současně ohrozil důvěru v odborný a spravedlivý výkon exekuční činnosti v rozporu s ustanovením § 2 odst. 2 exekučního řádu.

[29] I v tomto případě kárný soud shledal, že škodlivého jednání se dopustil kárně obviněný zaviněně a to ve formě nevědomé nedbalosti, neboť nevěděl, že svým jednáním poruší zákonná pravidla a tím i ohrozí důvěru v odborný a spravedlivý výkon exekuční činnosti, avšak jako odborník tuto vědomost mít měl.

[30] Kárný soud se taktéž u tohoto skutku neztotožnil s kárným žalobce v otázce hodnocení závažnosti jednání kárně obviněného. Jakkoliv byl nařízen výkon rozhodnutí srážkami ze mzdy manžela povinného, sám kárně obviněný tento příkaz zrušil rozhodnutím ze dne 21. 9. 2015, č. j. 172 Ex 302/15 - 18, tj. již za 12 dní po vydání předchozího nezákonného exekučního příkazu srážkami na mzdu manžela povinného. Právě tato krátká doba platnosti prvotního exekučního

příkazu výrazně snižuje závažnost škodlivého jednání kárně obviněného, neboť podle tohoto příkazu ani exekuce provedena nebyla. Podle názoru kárného soudu se i v tomto jednání dopustil kárně obviněný kárného deliktu podle ustanovení § 116 odst. 2 písm. a) a b) exekučního řádu.

[31] Za sbíhající se 3 kárné delikty uložil kárný soud kárně obviněnému souhrnné kárné opatření ve formě pokuty. Mírnější sankce (písemné či veřejné napomenutí) by podle názoru kárného soudu dostatečně nereflektovala vícečetné pochybení kárně obviněného a nepůsobila by represivně i výchovně na kárně obviněného. Při úvaze o výši pokuty zohlednil kárný soud skutečnost, že kárně obviněný nebyl před kárným soudem doposud projednáván pro kárný delikt, a že před kárným soudem projevil nad svými pochybeními potřebnou sebereflexi. Ostatně ani kárný žalobce nijak nepoukazoval na to, že by se kárně obviněný škodlivého jednání dopouštěl opakovaně. Vzhledem k tomu, že úřad kárně obviněného je menšího rozsahu, je kárný soud toho názoru, že konečná výše pokuty 10.000 Kč je vzhledem ke všem těmto okolnostem dostatečná a vůči kárně obviněnému nepůsobí likvidačně.

P o u č e n í: Proti tomu rozhodnutí **n e n í** odvolání přípustné (§ 21 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů).

V Brně dne 26. června 2018

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda kárného senátu
ve věcech soudních exekutorů